

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “สื่อละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทย” นี้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method) โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตอบปัญหานำวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปริมาณความคิดเห็นและพฤติกรรมของกลุ่มประชากร โดยให้ผู้ตอบเป็นผู้กรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง (Self-administered) โดยได้แบ่งการศึกษาดังรายละเอียดต่อไปนี้คือ

วิธีการศึกษา

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method)

รูปแบบการวิจัย

การใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบสมมติฐาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนในกรุงเทพมหานคร ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตการปกครอง 50 เขตของกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 14-25 ปี และได้เคยมีการเปิดรับชมละครโทรทัศน์ซีรีส์เกาหลีที่เข้ามาออกอากาศในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 เป็นต้นมา ทั้งนี้เพราะการวัดผลกลุ่มเป้าหมายจะสามารถเห็นผลได้ชัดเจนมากกว่าคนกลุ่มอื่น และตรงตามกลุ่มเป้าหมายหลักของปริมาณผู้เปิดรับละครโทรทัศน์เกาหลี

กลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการเป็นการหากลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่ไม่ทราบจำนวนอย่างแท้จริงของกลุ่มประชากร จึงได้ทำการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณการประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่าง (อ้างถึงใน ชินนะพงษ์ บำรุงทรัพย์, 2547, น. 50) ที่ระดับความเชื่อถือได้ 95 % ความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 % หรือ 0.05 โดยพิจารณาตามสูตรการหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$n = \frac{z^2 \pi(1-\pi)}{e^2}$$

โดยแทนค่า n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

z = คะแนนมาตรฐานที่ระดับความเชื่อมั่นทั้งหมด

π = สัดส่วนของลักษณะที่น่าสนใจในประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนจากการประมาณค่า

แทนค่าตามสูตรได้ผลดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{(1.96)^2 0.5(1-0.5)}{(0.05)^2} \\ &= 384 \end{aligned}$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 384 คน แต่เพื่อความถูกต้องและชัดเจนของข้อมูลมากยิ่งขึ้นผู้วิจัยจึงได้ทำการเก็บกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายหลัก และปริมาณของความถี่การเปิดรับชมละครโทรทัศน์เกาหลี นี้เป็นกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งได้แก่ กลุ่มนักเรียน นักศึกษา และกลุ่มผู้เริ่มทำงาน ซึ่งมีอายุระหว่าง 14-25 ปี โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เพื่อให้การสุ่มตัวอย่างเป็นไปอย่างรอบคอบ ได้ตัวแทนที่ดีที่สุดและได้ผลการวิจัยใกล้เคียงกับการสำรวจประชากร โดยแบ่งได้ตามขั้นตอนดังนี้ คือ

ขั้นตอนที่ 1 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) โดยแบ่งพื้นที่ที่ต้องการศึกษา โดยใช้หลักเกณฑ์ตามการแบ่งเขตบริหารงานของกรุงเทพมหานคร (ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร) ตั้งแต่ ปี 2542 กรุงเทพมหานครได้จัดแบ่งเขตทั้ง 50 สำนักงานเขตออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่

1. กลุ่มรัตนโกสินทร์ (วังหลวงเดิม) ประกอบด้วย 9 สำนักงานเขต คือ บางซื่อ ดุสิต พญาไท ราชเทวี ปทุมวัน พระนคร ป้อมปราบศัตรูพ่าย สัมพันธวงศ์ และบางรัก

2. กลุ่มบุรพา ประกอบด้วย 9 สำนักงานเขต คือ ดอนเมือง หลักสี่ สายไหม บางเขน จตุจักร ลาดพร้าว บึงกุ่ม บางกะปิ และวังทองหลาง

3. กลุ่มศรีนครินทร์ ประกอบด้วย 8 สำนักงานเขต คือ สะพานสูง มีนบุรี คลองสามวา หนองจอก ลาดกระบัง ประเวศ สวนหลวง และคันนายาว

4. กลุ่มเจ้าพระยา ประกอบด้วย 9 สำนักงานเขต คือ ดินแดง ห้วยขวาง วัฒนา คลองเตย บางนา พระโขนง สาทร บางคอแหลม และยานนาวา

5. กลุ่มกรุงธนใต้ ประกอบด้วย 8 สำนักงานเขต คือ บางขุนเทียน บางบอน จอมทอง ราษฎร์บูรณะ ทุ่งครุ ธนบุรี คลองสาน และบางแค

6. กลุ่มกรุงธนเหนือ ประกอบด้วย 7 สำนักงานเขต คือ บางพลัด ดลิ่งชัน บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ภาษีเจริญ หนองแขม และทวีวัฒนา

ทำการจัดแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 3 เขต ด้วยวิธีการจับฉลาก ได้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย กลุ่มรัตนโกสินทร์ กลุ่มกรุงธนเหนือ กลุ่มกรุงธนใต้ ทั้งหมดจำนวน 24 เขต

กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย กลุ่มบุรพา กลุ่มศรีนครินทร์ กลุ่มเจ้าพระยา ทั้งหมดจำนวน 26 เขต

ขั้นตอนที่ 2 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อคัดเลือกตัวอย่างจากแต่ละกลุ่มเขตโดยวิธีจับฉลากให้เหลือกลุ่มละ 4 เขต ได้เขตดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ เขตปทุมวัน เขตพญาไท เขตบางรัก เขตพระนคร

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ เขตลาดพร้าว เขตบางกะปิ เขตห้วยขวาง เขตจตุจักร

และแบ่งตามสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างแต่ละเขตได้ดังนี้ คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง/จำนวนเขตตัวอย่าง

$$= \frac{400}{8} = 50$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในแต่ละเขต คือ 50 คน ต่อ เขต ดังตาราง

ตารางที่ 3.1
แสดงกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามเขต

เขตของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง (คน)
1. เขตบางกะปิ	50
2. เขตบางรัก	50
3. เขตปทุมวัน	50
4. เขตปทุมวัน	50
5. เขตห้วยขวาง	50
6. เขตพระนคร	50
7. เขตลาดพร้าว	50
8. เขตจตุจักร	50

ขั้นตอนที่ 3 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ การเลือกเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่ทำการเปิดรับหรือรับชมละครโทรทัศน์เกาหลี โดยเก็บข้อมูลตัวอย่างที่พบทั้งในโรงเรียน มหาวิทยาลัย และห้างสรรพสินค้า กระจายตามเขตต่าง ๆ จำนวน 8 เขต ทั้งนี้เนื่องจากเป็นบริเวณที่จะพบคุณลักษณะของประชากรที่หลากหลายตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงละกันไปจนได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ

ตัวแปรในการวิจัย

จากสมมติฐานการวิจัยได้กำหนดตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ในงานวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น : คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์

ตัวแปรตาม : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทย

สมมติฐานข้อที่ 2 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น : คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์

ตัวแปรตาม : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทย

สมมติฐานข้อที่ 3 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

ตัวแปรต้น : คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์

ตัวแปรตาม : การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยในด้านการรับประทานอาหาร การท่องเที่ยวต่างประเทศเกาหลี การแต่งกาย การฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลี รวมทั้งการแสดงความรักโรแมนติก

สมมติฐานข้อที่ 4 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย

ตัวแปรต้น : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี

ตัวแปรตาม : การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยในด้านการรับประทานอาหาร การท่องเที่ยวต่างประเทศเกาหลี การแต่งกาย การฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลี รวมทั้งการแสดงความรักโรแมนติก

สมมติฐานข้อที่ 5 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย

ตัวแปรต้น : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี

ตัวแปรตาม : การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยในด้านการรับประทานอาหาร การท่องเที่ยวต่างประเทศเกาหลี การแต่งกาย การฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลี รวมทั้งการแสดงความรักโรแมนติก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามปลายปิด (Close-Ended Questionnaires)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดลำดับเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมข้อมูลที่ต้องการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลด้านคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มผู้ชมวัยรุ่นซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ส่วนตัวต่อเดือน อาชีพ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเปิดรับชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลียนแบบ ทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูลในแบบสอบถามก่อนเก็บข้อมูลจริง และใช้วิธีนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือจากกลุ่มผู้ชมละครโทรทัศน์เกาหลี โดยเข้าไปแนะนำตัว แจกวัสดุประสงค์ และสอบถามคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ถูกต้อง

การวัดค่าตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนในที่นี้ใช้สำหรับการวิจัยประเภทปริมาณ ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนในการวัดตัวแปร ดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น จำนวน 14 ข้อ

วัดตัวแปรความคิดเห็นของกลุ่มผู้ชมวัยรุ่นที่มีต่อละครเกาหลีที่มีเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมที่เผยแพร่สู่สังคมไทย วัดจากแบบสอบถาม โดยการให้คะแนนแบบประเมินค่า ลักษณะคำตอบของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคอร์ต (Likert scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนทั้งในทางบวก และทางลบ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	5	คะแนน
เห็นด้วย	=	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	=	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	=	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	1	คะแนน

นำผลรวมของคะแนนการวัดทัศนคติและความคิดเห็นของกลุ่มวัยรุ่นที่มีต่อละครเกาหลีในทางบวก มาหาค่าเฉลี่ย โดยจัดระดับของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนระหว่าง 1.00-1.80 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนระหว่าง 1.81-2.60 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับไม่เห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 2.61-3.40 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 3.41-4.20 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับเห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 4.21-5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	5	คะแนน
เห็นด้วย	=	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	=	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	=	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	1	คะแนน

นำผลรวมของคะแนนการวัดทัศนคติและความคิดเห็นของกลุ่มวัยรุ่นที่มีต่อละครเกาหลีในทางลบ มาหาค่าเฉลี่ย โดยจัดระดับของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนระหว่าง 4.21-5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนระหว่าง 3.41-4.20 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับไม่เห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 2.61-3.40 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 1.81-2.60 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับเห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 1.00-1.80 หมายถึง มีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. พฤติกรรมการเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่น จำนวน

10 ข้อ

วัตถุประสงค์เพื่อพฤติกรรมการเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของกลุ่มผู้ชมวัยรุ่นที่มีต่อละครเกาหลีในส่วนของเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมที่เผยแพร่สู่สังคมไทย วัดจากแบบสอบถาม โดยการให้คะแนนแบบประเมินค่า ลักษณะคำตอบของคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนทั้งในทางบวก และทางลบ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	5	คะแนน
เห็นด้วย	=	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	=	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	=	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	1	คะแนน

นำผลรวมของคะแนนการวัดพฤติกรรมการเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของกลุ่มวัยรุ่นที่มีต่อละครเกาหลีในทางบวก มาหาค่าเฉลี่ย โดยจัดระดับของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนระหว่าง 1.00-1.80 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนระหว่าง 1.81-2.60 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับไม่เห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 2.61-3.40 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 3.41-4.20 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับเห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 4.21-5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	=	1	คะแนน
เห็นด้วย	=	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	=	3	คะแนน

ไม่เห็นด้วย = 4 คะแนน

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน

นำผลรวมของคะแนนการวัดพฤติกรรมการเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของกลุ่มวัยรุ่นที่มีต่อละครเกาหลีในทางลบ มาหาค่าเฉลี่ย โดยจัดระดับของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนระหว่าง 4.21-5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนระหว่าง 3.41-4.20 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับไม่เห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 2.61-3.40 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับปานกลาง

คะแนนระหว่าง 1.81-2.60 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับเห็นด้วย

คะแนนระหว่าง 1.00-1.80 หมายถึง มีพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

การทดสอบความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือได้ของเครื่องมือ

การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือดังกล่าวไปทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยขั้นตอนในการทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ได้เรียบเรียงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งในที่นี้เสนอให้ รศ. กิติมา สุรสนธิ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ. ดร. ชินนะพงษ์ บำรุงทรัพย์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสถิติ เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อขอคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม ในการนำไปเก็บข้อมูลจริง

2. การทดสอบความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบหาความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) โดยทำไปทดสอบก่อนนำไปใช้จริง (Pre-

test) กับผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน โดยการคำนวณหาค่า Internal Consistency ด้วยสูตรของ Cronbach's Alpha

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]^k$$

α = ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวัด

n = จำนวนข้อความของแบบสอบถามทั้งหมดที่ใช้วัด

S_i^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนที่วัดได้จากแต่ละข้อ

S_t^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อจากผู้ตอบแต่ละคน

ผลจากการคำนวณหาค่าความน่าเชื่อถือได้ของแบบสอบถามในส่วนของความคิดเห็นที่มีต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 0.8077

ผลจากการคำนวณหาค่าความน่าเชื่อถือได้ของแบบสอบถามในส่วนของพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 0.8175

วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ประเด็น คือ

1. การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในเรื่องต่อไปนี้

- 1.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มวัยรุ่น
- 1.2 พฤติกรรมการเปิดรับชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น
- 1.3 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น
- 1.4 การเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่น

2. การวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ใช้การวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 3.2
แสดงตัวสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงอนุมาน

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตามสัมพันธ์	ตัวสถิติที่ใช้ทดสอบ
<u>สมมติฐานข้อ 1</u> คุณลักษณะของประชากร - เพศ - อายุ - การศึกษา - อาชีพ - รายได้	ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี ของกลุ่มวัยรุ่น	t-test One-way ANOVA One-way ANOVA One-way ANOVA One-way ANOVA
<u>สมมติฐานข้อ 2</u> คุณลักษณะของประชากร - เพศ - อายุ - การศึกษา - อาชีพ - รายได้	พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี ของกลุ่มวัยรุ่น	t-test One- way ANOVA One- way ANOVA One- way ANOVA One- way ANOVA
<u>สมมติฐานข้อ 3</u> คุณลักษณะของประชากร - เพศ - อายุ - การศึกษา - อาชีพ - รายได้	การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อ ละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย	t-test One-way ANOVA One-way ANOVA One-way ANOVA One-way ANOVA

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตามสัมพันธ์	ตัวสถิติที่ใช้ทดสอบ
<u>สมมติฐานข้อ 4</u> ความคิดเห็นต่อละคร โทรทัศน์เกาหลี	การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อ ละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)
<u>สมมติฐานข้อ 5</u> พฤติกรรมการชมละคร โทรทัศน์เกาหลีของกลุ่ม วัยรุ่น	การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อ ละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

การนำเสนอข้อมูลและการประมวลผล

เมื่อรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์ ของแบบสอบถามทั้งหมดแล้ว จากนั้นนำไปทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

1. ให้คะแนนและทำการลงรหัส ในแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามที่ให้คะแนน และลงรหัสข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ไปเขียนลงในกระดาษลงรหัส และป้อนโปรแกรมข้อมูล พร้อมทั้งประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อดำเนินการค่าสถิติที่ต้องการใช้ในการวิจัย
3. ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ป้อนเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ จากข้อมูลที่พิมพ์ออกมา เพื่อตรวจสอบความผิดพลาดในการลงรหัสหรือบันทึกข้อมูล หลังจากนั้นจึงจัดทำตารางวิเคราะห์สถิติ
4. แปลความหมายข้อมูลที่ได้จากการประมวลผลเพื่อจัดทำรายงานการวิเคราะห์และสรุปผล